

Luarea deciziilor biblice

LECTIA
NOUA

PERSPECTIVA EXISTENȚIALĂ:
INTENȚIA DE A FACE BINE

THIRD MILLENNIUM

MINISTRIES

Biblical Education. For the World. For Free.

Pentru materiale video, suporturi de curs și alte resurse, vizitați Third Millennium Ministries la adresa thirdmill.org.

© 2012 by Third Millennium Ministries

Toate drepturile rezervate. Fără permisiunea scrisă a editurii Third Millennium Ministries, Inc., P.O. Box 300769, Fern Park, Florida 32730-0769, nicio porțiune din această publicație nu poate fi reprodusă în scopuri comerciale, în nicio formă și prin niciun mijloc, cu excepția unor citate scurte în vederea recenziei, comentariului sau studiului.

Dacă nu există alte precizări, toate citatele biblice sunt din Sfânta Scriptură – Biblia versiunea Dumitru Cornilescu revizuită. Copyrightul Bibliei Cornilescu © 1924 aparține British and Foreign Bible Society (Societatea Biblică pentru Răspândirea Bibliei în Anglia și Străinătate). Copyrightul © 2010 ediției revizuite în limba română aparține Societății Biblice Interconfesionale din România, cu aprobarea British and Foreign Bible Society.

DESPRE THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Înființată în 1997, Third Millennium Ministries este o organizație creștină nonprofit care furnizează **educație biblică gratuită în întreaga lume**. Ca răspuns la nevoia tot mai mare de formare biblică judicioasă a liderilor creștini de pe mapamond, noi creăm o programă de seminar multimedia ușor de folosit, finanțată prin donații, în cinci limbi de mare circulație (engleză, spaniolă, rusă, chineză mandarină și arabă) și o distribuim gratuit celor care au cea mai mare nevoie de ea, mai cu seamă liderilor creștini care nu au acces la educația tradițională sau nu și-o pot permite. Toate lecțiile sunt scrise, concepute și produse intern și sunt similare ca stil și calitate celor de pe History Channel[®]. Această metodă originală și eficientă pentru formarea liderilor creștini s-a dovedit foarte eficace în întreaga lume. Am câștigat Premiul Telly pentru o producție video remarcabilă în domeniul educației și utilizării animației, iar programa noastră este folosită în prezent în peste 150 de țări. Materialele Third Millennium apar sub formă de DVD-uri, materiale tipărite, *streaming* pe internet, transmisie televizată prin satelit și emisiuni de radio și televiziune.

Pentru informații suplimentare despre lucrarea noastră de slujire și pentru a afla cum vă puteți implica, vă rugăm să vizitați <http://thirdmill.org>.

Cuprins

I. Introducere.....	1
II. Importanța motivației.....	2
A. Conceptul	2
1. Complexitatea	2
2. Generale și specifice	3
3. Înțelese și neînțelese	3
B. Necesitatea	3
1. Inima	4
2. Ipocrizia	5
3. Virtutea	6
III. Credința ca motivație.....	7
A. Credința mântuitoare	7
1. Mijloacele mântuirii inițiale	8
2. Angajamentul continuu	9
B. Pocăința	12
C. Nădejdea	14
IV. Dragostea ca motivație.....	16
A. Supunerea	17
1. Loialitatea	17
2. Direcția	19
3. Responsabilitatea	20
B. Acțiunea	22
1. Harul ispășitor	22
2. Harul comun	23
C. Afecțiunea	25
1. Recunoștința	26
2. Teama	28
V. Concluzie.....	30

Luarea deciziilor biblice

Lecția nouă

Perspectiva existențială: intenția de a face bine

INTRODUCERE

Fiecare părinte știe că, uneori, copiii strică lucruri, fie că e vorba de o farfurie, o jucărie sau un obiect decorativ. Toți copiii, din când în când, strică lucrurile din jurul lor. Ca părinți, putem reacționa în mai multe moduri. Dacă un copil strică ceva în mod intenționat, putem reacționa mânios, dacă este neglijent sau neascultător, putem ajunge să fim frustrați, dar, dacă întâmplarea este un accident, într-adevăr, putem chiar să nu ne supărăm deloc.

De ce reacționăm în moduri diferite? Răspunsurile noastre sunt diferite pentru că ne uităm la intențiile copilului. Uneori, putem să nu avem niciun fel de reacție, o reacție moderată sau chiar una mânioasă, în funcție de felul în care le evaluăm motivele. În domeniul luării deciziilor etice, lucrurile stau la fel, chiar și când e vorba de adulți. Etica nu poate fi niciodată separată de motivație. Motivațiile, dorințele și intențiile noastre sunt factori importanți pe care trebuie să îi luăm în considerare ori de câte ori trebuie să luăm decizii etice.

Aceasta este a noua lecție din seria “*Luarea deciziilor biblice*” și am intitulat-o “Perspectiva existențială: intenția de a face bine”. În această lecție vom analiza perspectiva existențială asupra eticii privind felul în care motivele și intențiile noastre afectează moralitatea deciziilor pe care le luăm.

După cum vă amintiți, paradigma luării deciziilor biblice pe care o folosim este aceea că judecata etică presupune aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu la o anumită situație, de către o persoană. Când analizăm opțiunile pe care le avem în lumina normelor Cuvântului lui Dumnezeu, folosim perspectiva normativă. Când luăm în considerare circumstanțele, folosim perspectiva situațională, iar când analizăm persoanele implicate în chestiunile etice avem în vedere respectiva existențială. În această lecție vom continua analizarea perspectivei existențiale.

Am început discuția despre perspectiva existențială în cadrul lecției trecute, prin analiza tipurilor de oameni sau persoane de care e nevoie pentru a lua decizii etice. Concret, am văzut că e nevoie de oameni buni, adică răscumpărați prin harul lui Dumnezeu și prin credința în Isus Hristos.

În această lecție ne vom focaliza asupra unui alt aspect al perspectivei existențiale: motivațiile noastre etice. După cum vom vedea, pentru a fi pe placul lui Dumnezeu, oamenii buni trebuie să facă fapte bune dintr-o motivație corectă; motivațiile lor trebuie să fie neprihănite.

Lecția noastră cu privire la intenția de a face bine se va împărți în trei. Mai întâi, vom discuta importanța motivațiilor, răspunzând la întrebări precum “Ce este motivația și care este legătura dintre ea și comportamentul corect?” Apoi, vom vorbi despre credință, ca despre una dintre motivațiile fundamentale ale eticii biblice. În final, ne vom focaliza asupra iubirii, ca motivație pe care Biblia ne încurajează s-o avem. Să începem cu importanța motivațiilor în etică.

IMPORTANȚA MOTIVAȚIEI

Vom discuta importanța motivațiilor mai întâi analizând concept motivație, și apoi, prin evaluarea necesității unor motivații corecte. Să începem prin studierea conceptului de motivație.

CONCEPTUL

De obicei, despre motivație vorbim din două perspective. Pe de-o parte, motivația poate fi scopul pentru care facem o acțiune, ce sperăm să obținem, iar pe de alta, ea poate reprezenta cauza care duce la o acțiune.

În primul sens, motivația este sinonimă cu obiectivul, despre care am discutat în lecțiile anterioare, în cadrul perspectivei situaționale. Deci, în această lecție, ne vom focaliza asupra motivației ca sursă sau cauză care generează o acțiune.

Conceptul de cauză și efect este foarte bine cunoscut tuturor oamenilor.

De exemplu, dacă cineva dă cu piciorul într-o minge, spunem că lovitura este cauza din care mingea se mișcă. Mișcarea mingii reprezintă efectul sau rezultatul loviturii. Probabil veți găsi multe exemple de acest gen. Ploaia este cauza care generează umiditatea pământului. Dacă închidem ochii nu mai vedem. Dacă muncim toată ziua, lucrul acesta va cauza oboseala.

La fel stau lucrurile și cu motivațiile și acțiunile umane. Motivațiile reprezintă cauza, iar acțiunile noastre sunt efectele produse de ele. În sensul acesta, o motivație reprezintă dispoziția lăuntrică ce ne determină să acționăm. Dispozițiile interioare sunt lucruri de felul următor: trăsături de caracter, dorințe, sentimente, angajamente și orice altceva ce ne determină la acțiune.

Având în vedere această perspectivă asupra motivațiilor, trebuie să facem trei scurte comentarii.

Complexitatea

În primul rând, motivațiile sunt, de obicei, un lucru complex. În circumstanțe normale, multe trăsături de caracter, dorințe, sentimente și angajamente conlucrează pentru a ne duce la luarea unor decizii etice.

De exemplu, să ne gândim la un tată care merge la serviciu pentru a-și putea întreține familia. El își iubește soția și copiii și este dedicat în a le purta de grijă financiar, dorind să le ofere hrană, îmbrăcăminte și adăpost atât lor, cât și sieși. În același timp, înăuntrul lui pot exista și alte dorințe, precum aceea de a sta acasă și ase odihni, a lucra în grădină sau a merge într-un concediu. Toate aceste porniri lăuntrice există în măsuri diferite înăuntrul lui, generând o anumită tensiune dar și o anumită armonie internă. În final, în majoritate zilelor, impactul colectiv al acestor motivații îl determină să meargă la muncă.

Generale și specifice

În al doilea rând, unele motivații sunt generale, iar altele specifice, majoritatea existând undeva între aceste două extreme.

De exemplu, dorința noastră creștină de a împărtăși evanghelia cu cei pierduți reprezintă o motivație cu caracter general. Suntem motivați de dorința ca oamenii să creadă în Isus și ca întreaga lume să fie adusă în Împărăția Lui. Dar, uneori, putem fi motivați să împărtășim evanghelia în mod specific cu o anumită persoană pe care am întâlnit-o. Alteori, motivația noastră se poate afla undeva între aceste două extreme, pornind în căutarea unor oameni cărora să le împărtășim vestea bună.

Înțelese și neînțelese

În al treilea rând, pe lângă caracterul complex, general sau specific, motivațiile noastre pot fi înțelese sau neînțelese, chiar de noi înșine. Unele dintre motivațiile noastre ne sunt destul de clare, dar de altele nu suntem niciodată conștienți.

De exemplu, dacă un om mănâncă, putem spune cu siguranță că motivația este foame. Foamea este un sentiment lăuntric, de care omul este, de obicei, conștient.

Dar, psihologia și experiența ne învață că, uneori, oamenii mănâncă și pentru că sunt nefericiți și caută alinare. În asemenea situații, oamenii care mănâncă sunt, adesea, inconștienți de această motivație mai subtilă, a nevoii de alinare, de a nu mai fi nefericiți.

După ce am discutat conceptul de bază și câteva trăsături ale caracterului complex al motivațiilor, suntem gata să ne îndreptăm către necesitatea unor motivații corecte. De ce sunt motivațiile atât de importante în etică?

NECESITATEA

Din nefericire, creștinii cad adesea în capcana de a crede că a fi etic este doar o chestiune de conformare exterioară la voia lui Dumnezeu. Credem în mod eronat că Dumnezeu nu ne cere să avem motivații și dorințe corecte. Uneori, lucrul acesta se întâmplă din cauza faptului că este mult mai ușor să categorisim și să îndreptăm comportamentul, sau pentru că pastorii și învățătorii ne atrag în mereu atenția asupra comportamentului și nu asupra dorințelor și trăirilor interioare. Și, cu siguranță mai sunt și alte motive. Totuși, Biblia arată limpede că, dacă vrem să fim cu adevărat etici, comportamentul nostru corect trebuie să fie înrădăcinat în motivații care să-L cinstească pe Dumnezeu.

Vom analiza nevoia de a avea motivații corecte din trei perspective. Mai întâi, vom privi la învățătura biblică, conform căreia faptele bune izvorăsc din inimă. Apoi, vom studia faptul că Biblia condamnă ipocrizia, iar în final, vom vorbi despre faptul că virtutea creștină reprezintă o sursă a motivațiilor etice corecte. Să începem cu ideea că faptele bune trebuie făcute din inimă.

Inima

Scriptura vorbește despre inima omului în multe feluri dar, din perspectiva lacției noastre, ne vom concentra asupra descrierii inimii ca fiind adâncul ființei și izvorul motivațiilor. Ori pentru a folosi termeni folosiți anterior în această lecție, vom aborda inima ca fiind suma tuturor înclinațiilor noastre lăuntrice. În sensul acesta, conceptele biblice de inimă, minte, gânduri, duh și suflet se identifică, în mare măsură, unul cu altul.

Să citim 1 Cronici 28:9, unde David face o asociere strânsă între motivații și inima:

Și tu, fiule Solomoane, cunoaște pe Dumnezeuul tatălui tău și slujește-I cu toată inima și cu un suflet binevoitor; căci Domnul cercetează toate inimile și pătrunde toate închipuirile și toate gândurile. (1 Cronici 28:9)

În acest pasaj, David îl învață pe fiul său că ascultarea de Dumnezeu trebuie să pornească din adâncul unei persoane, implică o inimă devotată pe de-a-ntregul și o minte dornică să asculte de El. Dumnezeu nu este interesat doar de ascultarea exterioară, ci vrea ca inima și motivațiile din spatele gândurilor noastre să fie cu totul închinat Lui. El cere o ascultare sinceră, care pornește din cele mai adânci gânduri și dorințe.

Multe pasaje din Scriptură arată că ascultarea trebuie să pornească dintr-o motivație corectă; între acestea se numără Deuteronomul 6:56 și 30:2-17, Iosua 22:5, 1 Împărați 8:61, Psalmul 119:34, Matei 12:34-35, Romani 6:17-18 și Efeseni 6:5-6, pentru a aminti doar câteva. Pentru exemplificare, să analizăm un pasaj din Vechiul Testament și unul din Noul Testament.

Mai întâi, iată cuvintele din Deuteronomul 6:5-6:

Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. și poruncile acestea ... să le ai în inima ta. (Deuteronomul 6:5-6)

După cum vedem în acest pasaj, în Vechiul Testament, Dumnezeu cere ca poporului să-L iubească din toată inima. Legea lui Dumnezeu avea să fie scrisă pe inima lor, astfel ascultarea lor să pornească din inimă.

Același lucru este valabil și în Noul Testament, unde găsim următoarele cuvinte în Romani 6:17-18:

Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățaturii pe care ați primit-o. și, prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihăririi. (Romani 6:17-18)

Expresia din limba greacă tradusă prin cuvintele “din inimă” este ek kardias. Mai literar, aceasta poate fi tradusă cu „din inimă”. După cum arată Pavel aici, Dumnezeu așteaptă o ascultare care se pornească din inimă și care se implice toată inima.

După ce am văzut că motivațiile corecte sunt necesare deoarece faptele bune trebuie făcute din inimă, să abordăm al doilea aspect pentru care motivațiile corecte sunt necesare în luarea deciziilor etice: învățătura biblică despre ipocrizie.

Ipocrizia

Ipocrizia ia multe forme în Scripturi, dar pe noi ne interesează în mod special ipocrizia sub forma unei moralități false, de suprafață. Când comportamentul nostru pare a fi conform Cuvântului lui Dumnezeu, dar motivațiile noastre nu sunt la fel, acționăm în mod ipocrit, iar faptele noastre nu sunt plăcute lui Dumnezeu.

Iată învățătura Domnului Isus din Matei 6:2-16:

Tu, dar, când faci milostenie, nu suna cu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii, în sinagogi și în ulițe, pentru ca să fie slăviți de oameni... Când vă rugați, să nu fiți ca fățarnicii, căroră le place să se roage stând în picioare în sinagogi și la colțurile ulițelor, pentru ca să fie văzuți de oameni... Când postiți, să nu vă luați o înfățișare posomorâtă, ca fățarnicii, care își slutesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc. (Matei 6:2-16)

Ajutorarea celor în nevoie, rugăciunea și postul reprezintă fapte bune ce caracterizează un comportament sfânt dar, în situațiile menționate, domnul Isus le acuză de ipocrizie, deoarece erau motivate de mândrie și nu de dragoste de Dumnezeu sau de aproapele. Prin această condamnare a motivațiilor greșite, învățătura biblică despre ipocrizie arată că faptele bune trebuie să pornească totdeauna din motivații corecte.

Trebuie să avem grijă să nu limităm posibilitatea ipocriziei doar la cei necredincioși, deoarece și creștinii pot avea motivații care nu se potrivesc cu acțiunile lor. Probabil, cel mai elocvent exemplu din Scriptură este modul în care creștinii evrei din Galatia îi tratau pe credincioșii dintre neamuri. Acești creștini iudei, nu mai respectau multe dintre practicile tradiționale iudaice, știind că moartea și învierea lui Hristos le cerea să aplice principiile Vechiului Testament într-un mod nou. Totuși, încă mai păstrau anumite tradiții care îi făceau să pară a fi deasupra celor dintre Neamuri în biserică.

Surprinzător este faptul că și apostolul Petru și Barnaba se aflau în rândul acestor credincioși ipocriți, cu atât mai mult cu cât Petru a fost primul care a vestit Neamurilor evanghelia (după cum citim în Fapte 10) iar Barnaba era unul dintre primii misionari printre Neamuri (Fapte 13). Iată cum relatează Pavel situația din Galateni, în 2:11-13:

Dar, când a venit Chifa în Antiohia, i-am stat împotrivă, în față, căci era de osândit. În adevăr, înainte de venirea unora de la Iacov, el mânca împreună cu Neamurile; dar, când au venit ei, s-a ferit și a stat deoparte, de teama celor tăiați împrejur. Împreună cu el au început să se prefacă și ceilalți iudei, așa că până și Barnaba a fost prins în lațul fățarniciei lor. (Galateni 2:11-13)

Ca reacție la această ipocrizie, Pavel îl mustră în față chiar pe Petru, arătând că se purta ca unul dintre Neamuri, și nu ca un iudeu. Petru știa că, în Hristos, iudeii și

Neamurile erau egali dar, de teamă că va pierde respectul iudeilor, era gata să se poarte în așa fel încât să dea impresia că cei proveniți dintre Neamuri erau inferiori credincioșilor dintre iudei. Acțiunile lui Petru erau ipocrite pentru că erau motivate de o dorință egoistă de a-și păstra reputația mai mult decât de dorința sfântă de a-L onora pe Dumnezeu și biserica Lui.

După ce am văzut că faptele bune trebuie făcute dintr-o inimă curată și fără ipocrizie, să abordăm necesitatea motivațiilor dintr-o a treia perspectivă, și anume, a faptului că urmașii lui Hristos trebuie să fie caracterizați de conceptul de virtute.

Virtutea

Dacă vrem să dăm o definiție simplă, putem spune că virtutea este caracterul moral vrednic de laudă. Putem vorbi despre virtute și la plural, referindu-ne la diverselor aspecte ale caracterului moral vrednic de laudă. Virtutea este importantă când vorbim despre motivații deoarece caracterul virtuos se manifestă prin intermediul motivațiilor corecte. Scriptura cuprinde o multitudine de liste a ceea ce putem numi virtuți, dar, probabil, cea mai cunoscută este cea a lui Pavel ce conține roadele Duhului.

În Galateni 5 22:23, Pavel descrie roada Duhului Sfânt în felul următor:

Roadă Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. (Galateni 5:22-23)

Această listă nu este exhaustivă dar reprezintă un bun sumar al calităților morale pe care Dumnezeu vrea să le aibă copiii Lui. Fiecare dintre aceste virtuți trebuie să reprezinte o înclinație interioară, care să ne conducă la acțiuni etice. În acest sens, virtuțile sunt motivații.

De exemplu, virtutea iubirii creștine trebuie să ne motiveze să acționăm în dragoste. La fel, oamenii care au bucurie spirituală vor fi motivați de această bucurie, oamenii împăciuitori vor fi motivați de pacea dinăuntrul lor, iar oamenii răbdători vor fi motivați de răbdarea lor, după cum spune Isus în Matei 12:35:

Om bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui. (Matei 12:35)

Pentru restul acestei lecții, ne vom focaliza asupra virtuților iubirii și credinței, deoarece Scriptura spune că acestea sunt necesare pentru faptele bune. În pregătirea acestei discuții, să aruncăm o privire asupra ideii că dacă nu avem iubire și credință, și dacă acestea nu reprezintă virtuți care să motiveze comportamentul nostru, nimic din ceea ce facem nu poate fi socotit bun. Să ne gândim mai întâi la ceea ce spune Pavel despre dragoste bisericii din Corint în 1 Corinteni 13:1-3:

Chiar dacă aş vorbi în limbi omeneşti şi îngereşti, şi n-aş avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor. Şi chiar dacă aş avea darul prorociei şi aş cunoaşte toate tainele şi toată ştiinţa; chiar dacă aş avea toată credinţa, aşa încât să mut şi munţii, şi

n-aș avea dragoste, nu sunt nimic. și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic. (1 Corinteni 13:1-3)

Pasajul acesta arată în mod clar că acțiunile noastre trebuie să pornească din iubirea din inimă. Cu alte cuvinte, dacă acțiunile nu izvorăsc din iubirea din inimă, Dumnezeu nu le socotește bune.

În mod asemănător, Evrei 11:6 ne învață că virtutea credinței și trebuie să funcționeze ca motivație pentru ceea ce facem. Iată ce spune acest verset:

Și, fără credință, este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută. (Evrei 11:6)

Conform acestui pasaj, credința trebuie să reprezinte o motivație a acțiunilor noastre. Numai atunci Dumnezeu va fi mulțumit de comportamentul nostru.

Scripturile subliniază virtuțile creștine, deoarece motivațiile sunt foarte importante pentru o trăire etică. Fiecare virtute prezentată de Scriptură funcționează ca o motivație lăuntrică pentru noi Așadar, atunci când Scriptura subliniază importanța virtuților creștine, ea subliniază și importanța motivațiilor bune și neprihănite.

După ce am văzut importanța motivațiilor corecte în luarea deciziilor etice, suntem gata să analizăm în mai mare detaliu credința, ca motivație. De ce este atât de important să fim motivați de credință? În ce fel ne motivează credința?

CREDINȚA CA MOTIVAȚIE

Oricine cunoaște Biblia înțelege faptul că credința reprezintă un subiect central atât în Vechiul cât și în Noul Testament. Iar subiectul credinței deține un loc central și în teologia tradițională creștină. În cadrul acestei lecții ne preocupăm în mod special credința ca motivație centrală a eticii. Dorim să explorăm felul în care credința ne motivează să ascultăm de Cuvântul lui Dumnezeu.

Scriptura vorbește mult despre credință și ne-ar fi imposibil să menționăm toate dimensiunile în care credința slujește ca motivație. Așa că vom discuta doar câteva dintre modalitățile des întâlnite și foarte importante în care credința are un rol în procesul decizional. Mai întâi, vom vorbi despre modul în care credința mântuitoare servește ca motivație, iar apoi, vom discuta despre pocăință, ca expresie primordială a credinței. În final, vom analiza speranța, care reprezintă credința îndreptată spre viitor. Să începem cu credința mântuitoare, adică acea credință care aduce mântuirea eternă, ca motivație.

CREDINȚA MÂNTUITOARE

În lumina obiectivelor acestei lecții, putem sumariza credința mântuitoare ca fiind:

Acceptarea adevărului Evangheliei și încrederea în Hristos pentru mântuirea din păcatele noastre.

Bineînțeles că putem spune mult mai mult despre credința mântuitoare dar această definiție ne va ajuta să vedem felul în care credința funcționează ca motivație pentru faptele bune.

Scriptura abordează credința mântuitoare în două moduri principale. Pe de o parte, ea vorbește despre credință ca despre mijlocul mântuirii inițiale, iar pe de cealaltă parte, vorbește despre aceeași credință ca despre un angajament continuu al vieții creștine. Să analizăm, mai întâi, credința mântuitoare ca mijloc al mântuirii noastre inițiale.

Mijloacele mântuirii inițiale

Când afirmă că credința mântuitoare reprezintă mijlocul mântuirii noastre inițiale, avem în vedere că aceasta este unealta folosită de Dumnezeu pentru a aduce mântuirea în viața noastră. Putem compara credința cu pensula pe care zugravul o folosește pentru a zugrăvi o casă. Pensula nu face casa vrednică de a fi zugrăvită, așa cum credința nu ne face vrednici să fim mântuiți, ci ea este doar unealta pe care zugravul o folosește pentru a lua vopsea din găleată și a o aplica pe zidurile casei. În același fel, credința reprezintă o unealtă folosită de Dumnezeu pentru a aduce mântuirea în viața omului păcătos. Nu este nimic în credința noastră ca să merităm sau să câștigăm mântuirea. dimpotrivă, ne arată că viața și moartea lui Hristos au câștigat mântuirea noastră, iar El ne-o oferă în mod gratuit, prin credință.

Iată cuvintele lui Pavel din Romani 5:1-2:

Deci fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har în care suntem; (Romani 5:1-2)

Îndreptățirea despre care vorbește Pavel aici, prin care Dumnezeu iartă păcatul și ne declară neprihăniți, a avut loc pentru Pavel și cititorii lui atunci când au venit la credința mântuitoare.

Tipul acesta de îndreptățire are loc în etapele inițiale ale mântuirii noastre și reprezintă lucrarea plină de har a lui Dumnezeu, prin care ne iartă păcatele și transferă meritele lui Hristos în contul nostru. Lucrul acesta schimbă statutul nostru pentru totdeauna. Înainte de a fi îndreptățiți, eram păcătoși și dușmani ai lui Dumnezeu, dar, după ce El ne-a mântuit, am devenit sfinții Lui preaiubiți. Unealta pe care Dumnezeu o folosește pentru a ne îndreptăți este credința mântuitoare.

În contextul mântuirii noastre inițiale, credința mântuitoare ne motivează la pocăința de păcate și la încrederea în Hristos, pentru mântuirea noastră. Aceste fapte bune reprezintă primele dovezi ale mântuirii noastre, deoarece ele nu pot fi motivate decât de o credință mântuitoare autentică.

Pe lângă faptul că Biblia vorbește despre credință ca mijloc al mântuirii noastre inițiale, ea mai vorbește și despre credința mântuitoare ca fiind un angajament continuu față de Hristos.

Angajamentul continuu

Credința mântuitoare ca angajament continuu înseamnă o însușire permanentă a adevărului Evangheliei și o permanentă încredere în Hristos, ca Mântuitor pentru păcatele noastre. Ea reprezintă păstrarea constantă a aceleiași credințe care a reprezentat mijlocul mântuirii noastre inițiale. Acest tip de acceptare și încredere influențează în mod necesar tot ceea ce credem. Influențează ce credem despre noi înșine, familie, slujbă, societate și orice altceva din viața noastră. În sensul acesta, credința mântuitoare reprezintă o perspectivă despre lume și viață care rămâne relativ stabilă în inima noastră și care ne influențează toate deciziile. Este o credință activă, care susține și motivează faptele noastre bune.

Trebuie să avem grijă să nu privim credința ca fiind doar un proces mental. Ea nu este doar o acceptare intelectuală a faptului că Isus este Domnul și că suntem mântuiți prin evanghelia Lui. După cum arată Iacov 2:19, chiar și demonii acceptă la nivel mental adevăruri despre Dumnezeu, dar lucrul acesta nu îi mântuie.

De fapt, credința mântuitoare pornește din inimă. Reprezintă o înclinație lăuntrică ce condiționează gândirea, vorbirea și acțiunea, astfel încât să fim pe placul lui Dumnezeu. Deci, da, credința mântuitoare reprezintă un act mental, dar atunci când credința este autentică, acest proces rațional pornește din inimă. În felul acesta, credința mântuitoare funcționează ca motivație a vieții fiecărui credincios, care ne dă posibilitatea și chiar ne constrânge să facem fapte bune. De exemplu, iată ce spune Geneza 15:6 despre credința lui Avraam:

Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire. (Geneza 15:6)

Acest verset descrie credința lui Avraam la momentul când Dumnezeu încheie legământul cu el și este folosit pentru a defini credința mântuitoare, care aduce îndreptățire. Pentru o mai bună înțelegere, este bine să știm că termenul evreiesc pentru “a crede” provine din aceeași rădăcină cu termenul pentru substantivul “credință”. Este important să știm că a fi îndreptățit înseamnă același lucru cu a fi declarat neprihănit. Deci, acest verset învață că Avraam a fost mântuit, sau declarat îndreptățit, prin credința lui.

De aceea, apostolul Pavel apelează la Geneza 15:6 pentru a susține doctrina îndreptăririi prin credință. Face lucrul acesta atât în Romani 4 cât și în Galateni 3. În fiecare dintre aceste situații, el oferă argumente solide bazate pe exemplul lui Avraam, explicând că mântuirea lui Avraam prin credință reprezintă un model pentru fiecare credincios în Hristos. După modelul lui Pavel, teologii protestanți fac adesea apel la exemplul patriarhului, pentru a prezenta credința ca mijloc suficient pentru îndreptățire. Deși acest argument este perfect adevărat și exact, noi îl putem duce un pas mai departe.

Adevărul este că Avraam a avut credința mântuitoare cu mult înainte ca Dumnezeu să încheie legământul cu el, în Geneza 15. Conform Evrei 11:8 și Geneza 12:4, Avraam a acționat prin credință atunci când a plecat din Haran pentru a merge în Țara Promisă cu mult înainte de momentul justificării prezentat în Geneza 15.

Ceremonialul legământului, din Geneza 15, are loc după ce Avraam ajunge în Țara Promisă, cu mult mai târziu decât momentul venirii lui la credință. Credința lui în acest moment este, fără îndoială, una mântuitoare, justificatoare, dar nu una nouă. A fost aceeași credință ce l-a caracterizat pe Avraam pe tot parcursul vieții sale de credincios. Deci, când Pavel folosește acest eveniment pentru a ne oferi un model, el nu se referă doar la faptul că mântuirea inițială are loc prin credință ci spune de asemenea, că fiecare credincios trebuie să mențină credința mântuitoare sub forma unui angajament continuu, ca și Avraam. Despre lucrul acesta scrie Pavel în Galateni 2:20:

...Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine. (Galatei 2:20)

În Evrei 10:38-39, autorul citează din Vechiul Testament și aplică această învățătură bisericii primare:

„Și cel neprihănit va trăi prin credință; dar, dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el.” Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului. (Evrei 10:38-39)

Cei ce cred și sunt mântuiți - adică, cei ce au credința mântuitoare - nu dau înapoi și nici nu pier. Rămân pe calea credinței.

Adevărata credință mântuitoare caracterizează viața noastră pe tot parcursul ei. Așadar, dacă credința nu rămâne în noi, atunci nu a fost niciodată o credință mântuitoare. Mai mult, adevărata credință mântuitoare ne motivează să facem fapte bune. Așadar, dacă nu avem motivația de a face fapte bune, credința noastră nu este autentică; este o credință falsă care nu ne mântuie. În Iacov 2:17-18, autorul scrie:

Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși. ... eu îți voi arăta credința mea din faptele mele.” (Iacov 2:17-18)

Credința mântuitoare se manifestă întotdeauna prin intermediul faptelor bune făcute de-a lungul întregii noastre vieți.

Să analizăm în Evrei 11 ceea ce este cunoscut sub numele de “galeria eroilor credinței”. Acest capitol prezintă credința continuă a multora dintre credincioșii Vechiului Testament, folosind-o ca model pentru propria noastră credință. Evrei 11 subliniază faptul că acești oameni au trăit prin credință nu doar atunci când au crezut, ci de-a lungul întregii lor vieți. Mai concret, multe din faptele bune făcute de ei au fost motivate de credința lor continuă.

De exemplu, în Evrei 11:4, aflăm că, în cazul lui Abel, credința mântuitoare l-a motivat să aducă jertfe plăcute lui Dumnezeu. Abel a acceptat adevărul că Dumnezeu poate cere orice fel de jertfe dorește și a crezut ca Dumnezeu va binecuvânta ascultarea

de voia Lui. Datorită credinței lui, Abel a fost gata să jertfească lucruri care erau foarte importante pentru el.

În Evrei 11:7, ni se spune că, în cazul lui Noe, credința mântuitoare l-a motivat să zidească arca și să predice împotriva păcatului din lumea zilelor lui. Noe a îmbrățișat adevărul că Dumnezeu va folosi arca pentru a-l salva pe el și familia lui din potop și s-a încrezut în Dumnezeu pentru a-l salva în felul acesta. Credința lui l-a motivat să abordeze această lucrare extrem de dificilă de zidire a corăbiei și să predice Evanghelia celor din jurul lui. El a răbdat batjocura vecinilor lui pentru că avea încredere în ceea ce Dumnezeu rostise și în faptul că El i-ar fi salvat și pe vecinii lui, dacă aceștia s-ar fi întors la El prin credință.

În Evrei 11:17-19, aflăm că, în cazul lui Avraam, credința mântuitoare l-a motivat să asculte porunca lui Dumnezeu de a-l jertfi pe fiul lui, Isaac. Avram a acceptat adevărul că Dumnezeu are dreptul să ceară moartea lui Isaac și a crezut că Dumnezeu îl va binecuvânta atât pe el cât și pe copil prin lucrul acesta. Credința lui era atât de puternică, încât a crezut că Dumnezeu îl poate învia pe Isaac din morți și, în îndurarea lui, Dumnezeu a acceptat credința lui Avraam, fără să ceară moartea băiatului.

Evrei 11:25 ne spune că, în cazul lui Moise, credința l-a motivat să se identifice cu sclavi evrei, deși el însuși s-ar fi putut bucura de privilegiile pe care le avea ca membru al casei Faraonului. Moise a renunțat la viața de lux și la putere, pentru că a îmbrățișat adevărul conform căruia binecuvântările autentice vin de la Dumnezeu și s-a alăturat, de bună voie, națiunii de sclavi a lui Israel, pentru că s-a încrezut în faptul că Dumnezeu avea să-i izbăvească din robia lor.

În versetele 33-38, citim că, în cazul sfinților Vechiul Testament, credința i-a motivat să cucerească împărății, să facă dreptate, să supraviețuiască amenințărilor la viața lor, să biruiască în bătălii, să îndure tortura, să înfrunte cu vitejie moartea și multe alte tipuri de persecuție și rele tratamente. Astfel, oamenii au putut persevera și birui deoarece au avut încredere în bunătatea lui Dumnezeu față de ei și s-au încrezut în El ca Mântuitor. Îmbrățișarea acestor adevăruri și încrederea lor le-a dat tăria să dorească și să caute bucuria Domnului mai mult decât orice altceva în viața lor.

Același lucru este valabil și pentru noi astăzi. Trebuie să rămânem tari în credința noastră de-a lungul întregii vieți. Trebuie să ne însușim în mod constant adevărurile pe care Dumnezeu le proclamă în Cuvântul Lui, încrezându-ne din toată inima în binecuvântările și în salvarea adusă de El.

După cum am văzut în lecțiile anterioare, cei care nu au această credință mântuitoare resping adevărul lui Dumnezeu, refuză să se încreadă în El. Deoarece sunt înrobiți de păcat, neagă bunătatea și suveranitatea lui Dumnezeu, batjocorind mântuirea oferită de El și iubind păcatul. Dar, când credem cu adevărat că Dumnezeu este exact așa cum ni Se prezintă și ne încredem în El pentru toate lucrurile, înțelegem că fericirea și împlinirea vin doar de la El. Trebuie să înțelegem că ascultarea de voia Lui reprezintă calea către aceste binecuvântări și că, astfel, credința ne poate motiva să facem fapte bune.

Cu înțelegerea acestei credințe mântuitoare în minte, suntem gata să discutăm despre pocăință ca al doilea mod în care credința funcționează ca motivație în viața creștină.

POCĂINȚA

În Biblie, pocăința este prezentată ca acel aspect al credinței noastre prin care respingem cu adevărat păcatul și ne întoarcem de la el. Pocăința e mai mult decât recunoașterea faptului că suntem păcătoși și chiar mai mult decât sentimentul de părere de rău pentru păcate. Bineînțeles că pocăința implică toate aceste lucruri dar, dacă nu ne întoarcem de la păcatele noastre către a face binele, nu ne-am pocăit cu adevărat.

Adesea, în Scriptură, pocăința și credința sunt prezentate ca două fațete ale aceleași monede. Credința este întoarcere către Hristos, iar pocăința este întoarcerea de la păcat. Aceste două întoarceri se fac din aceeași mișcare. Principala diferență dintre ele este aceea că, întâi, credința este descrisă din perspectiva a ceea ce începem să ne însușim, iar pocăința este descrisă din perspectiva a ceea ce începem să părăsim. Prin procesul acesta, faptele pocăinței noastre sunt motivate de sentimentul de căință, de penitență și de remușcare. Aceste trăiri sunt expresii ale credinței noastre, prin care ne însușim pocăința ca parte integrantă a evangheliei și, prin credință, avem încredere că Dumnezeu va ierta păcatele noastre atunci când ne pocăim.

Să luăm ca exemplu convertirea lui Corneliu, un credincios dintre Neamuri, redată în Fapte 10. În situația respectivă, Petru este trimis să predice evanghelia lui Corneliu și celor din casa lui. În timp ce Petru vorbea, Duhul Sfânt s-a revărsat peste cei din casă, dovedind că ajunseseră la credința mântuitoare. Mai târziu, în Fapte 11, Petru descrie acest eveniment bisericii din Ierusalim, iar din concluzia trasă de ei se vede foarte bine că au egalat pocăința cu credința. Iată răspunsul bisericii din Fapte 11:18:

[Biserica] au slăvit pe Dumnezeu și au zis: "Dumnezeu a dat deci și Neamurilor pocăință, ca să aibă viața." (Fapte 11:18)

Convertirea lui Corneliu a fost motivată de un sentiment sincer de pocăință. De fapt, legătura dintre credința mântuitoare și pocăință era atât de puternică în mentalul bisericii, încât convertirea putea fi, pur și simplu, sumarizată prin termenul pocăință.

În mod asemănător, Ioan Botezătorul a asimilat motivația pocăinței cu cea a credinței. Când fariseii și saducheii au venit pentru a fi botezați, el i-a îndemnat să facă fapte bune conforme cu pocăința lor. În Matei 3:8, Ioan îi învață folosind următoarele cuvinte:

Faceți, dar, roade vrednice de pocăința voastră. (Matei 3:8)

Botezul pocăinței lui Ioan avea în vedere întreaga viață a omului, Era menit să-i facă pe oameni să se întoarcă de la păcat și să îmbrățișeze, de atunci încolo, binele. În mintea lui Ioan, pocăința adevărată motivează la fapte bune.

Apostol Pavel învață același principiu. Atunci când a stat înaintea împăratului Agripa, explicându-i acestuia de ce se afla în închisoare, Pavel sumarizează Evanghelia în termenii pocăinței și a faptelor bune. Iată cuvintele lui din Fapte 26:20:

Ci am propovăduit ... să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu și să facă fapte vrednice de pocăința lor. (Fapte 26:20)

Din nou, pocăința și întoarcerea la Dumnezeu sunt menționate ca două fațete ale aceleiași monede. Când inima noastră se pocăiește cu adevărat, căința ne determină să ne întoarcem de la păcatele noastre și să trăim pe placul lui Dumnezeu.

În Scriptură există multe exemple de pocăință vrednice de a fi urmate. De exemplu, Luca 19:8 prezintă pocăința lui Zacheu, un colector de taxe. Când ajunge la credința în Hristos, acesta încetează să-i mai înșele pe oameni, dăruiește săracilor jumătate din averea lui și returnează de patru ori sumele de bani cu care îi înșelase pe oameni. Omul acesta se depărtează de păcatul hoției și se îndreaptă către o viață continuă de credință și de fapte bune.

Fapte 9 relatează că, atunci când apostolul Pavel s-a convertit, el s-a pocăit de păcatul persecuției împotriva bisericii și a devenit un evanghelist puternic, riscându-și viața pentru predicarea evangheliei și căutând smerit părtașia cu cei pe care înainte îi persecuta. El s-a întors de la păcatul prigonirii bisericii către o viață de slujire devotată a lui Hristos.

În 2 Samuel 12, citim despre pocăința lui David, în urma muștrării pe care i-o aduce proorocul Natan. David comisese păcatul adulterului cu Batșeba și făcuse ca soțul ei, Urie, să fie omorât, pentru a-și acoperi păcat. Dar el s-a întors de la păcatul acesta, mărturisindu-l și dovedind o mare remușcare, și s-a îndreptat către o viață de credință, începând să trăiască după voia lui Dumnezeu, mulțumindu-I în mod special pentru iertarea pe care o primise și învățând și pe alții să se pocăiască. El își immortalizează pocăința în Psalmul 51, probabil cel mai cunoscut psalm de pocăință din Biblie. Iată ce scrie David în Psalmul 51:12-14:

Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale și sprijină-mă cu un duh de bunăvoință! Atunci voi învăța căile Tale pe cei ce le calcă, și păcătoșii se vor întoarce la Tine. Dumnezeuule, Dumnezeule mântuirii mele! Izbăvește-mă de vina sângelui vărsat, și limba mea va lauda îndurarea Ta. (Psalmul 51:12-14)

În viața lui David, pocăința reprezintă motivația bucuriei lui, cea care-l face să asculte de Domnul de bună voie și să-i învețe și pe alții să cânte laudele Lui.

Exemplul de pocăință al lui David este foarte important pentru creștini, deoarece, el a fost un creștin așa de puternic și un exemplu de credință înainte de a păcătui. Înaintea păcatului, David și-a demonstrat credința în Dumnezeu de nenumărate ori. Iar Dumnezeu l-a binecuvântat, ridicându-l din poziția smerită de cioban și făcându-l un războinic renumit și chiar împărat peste Israel. Dar, când David se afla în poziția cea mai privilegiată cu Domnul, după ce credința lui fusese dovedită în nenumărate rânduri, David a căzut într-un păcat oribil. A devenit un ucigaș și un adulter. Și creștinii zilelor noastre comit păcate la fel de grave. Întrebarea și răspunsul 82 din *Catehismul cel Scurt de la Westminster* sumarizează foarte bine această învățătură biblică. Răspunzând la întrebarea:

“Este vreun om capabil să țină în mod perfect poruncile lui Dumnezeu?”

Catehismul răspunde:

Niciun om, de la cădere încioace, nu este capabil să țină în mod perfect poruncile lui Dumnezeu și, în fiecare zi, le încalcă în gând, cuvânt și faptă.

Cădem în păcat în fiecare zi, iar lucrul acesta înseamnă că avem atât obligația cât și oportunitatea de a ne pocăi zilnic.

Probabil știți că în anul 1517, teologul german Martin Luther, a început, fără să vrea, reforma protestantă, afișând pe ușa bisericii din Winttenberg faimoasele lui *95 de teze*. Știți care a fost prima dintre aceste teze? Iat-o:

Când Domnul și stăpânul Isus Hristos a spus “pocăiți-vă”, El a cerut ca întreaga viață a credincioșilor să fie una de pocăință.

Deoarece viața creștină este o viață de credință, înseamnă că trebui să fie și una de pocăință. În călătoria noastră bazată pe încrederea în promisiunile lui Dumnezeu, din când în când, privim și înapoi. Atunci când vedem cât de mult L-am ofensat pe Dumnezeu și pe alții, pocăința ne motivează să cerem iertare și să începem să ne purtăm altfel pe viitor. Practic, trebuie să recunoaștem că uneori ne este greu să admitem și să mărturisim public anumite păcate dar, atunci când ne încredem în iertarea și mântuirea lui Dumnezeu și când dorim să-I fim pe plac lucrul acesta ar trebui să ne determine să ne smerim, să ne întoarcem de la păcatul nostru și să căutăm neprihănirea care caracterizează Împărăția lui Dumnezeu.

După ce am discutat despre credință și pocăință, suntem gata să abordăm speranța, al treilea aspect al credinței ca motivație.

NĂDEJDEA

Biblia vorbește despre speranță în diverse moduri, dar, din perspectiva lecției noastre, vom analiza acele situații în care speranța este descrisă ca o credință ce are în vedere aspectele viitoare ale mântuirii noastre prin Hristos.

Scriptura învață că mântuirea nu este încă desăvârșită în timpul acestei vieți. Am fost îndreptățiți și am primit Duhul Sfânt, dar încă nu suntem perfecți. Încă ne luptăm cu păcatul, încă suferim de boală și de moarte și încă ne frământăm cu multe probleme generate de stricăciunea adusă de păcat în lume. Când murim mergem în ceruri și vom fi eliberați de aceste probleme. Dar, nici atunci, mântuirea noastră nu va fi desăvârșită. Încă îl vom aștepta pe Isus să se întoarcă, pentru a îndrepta și a înnoi toate lucrurile. Încă vom fi în așteptarea trupurilor noastre cele noi și gloriificate, precum și a unui cer și unui pământ nou.

În Vechiul Testament, poporul lui Dumnezeu este adesea îndemnat să nădăduiască în mântuirea viitoare a Domnului. Urmând acest exemplu, și Noul Testament face adesea referire la încrederea voastră în aspectele viitoare ale mântuirii, ca reprezentând marea nădejde a creștinismului. De exemplu, în Romani 8:23-24, Pavel vorbește despre nădejdea viitoare noastre învieri, folosind următoarele cuvinte:

... noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru. Căci în nădejdea aceasta am fost mântuiți. (Romani 8:23-24)

Speranța reprezintă încrederea neclintită că, așa cum ne-a dat Duhul Sfânt, Isus se va și întoarce pentru a înnoi lumea și a ne înmâna moștenirea noastră în ea, iar această nădejde este la fel de sigură precum credința mântuitoare.

Evrei 6 vorbește despre această speranță raportând-o la credința lui Avraam în promisiunile legământului lui cu Dumnezeu. Biblia spune aici că mântuirea noastră viitoare este întemeiată pe promisiunile făcute lui Avraam. Iată cuvintele din Evrei 6:17-19:

De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ; pentru ca... să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înaintea, pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită. (Evrei 6:17-19)

Nădejdea noastră nu reprezintă o dorință deșartă, ci o certitudine, deoarece Dumnezeu a jurat că va duce mântuirea noastră până la capăt.

Această nădejde motivează în mai multe feluri faptele noastre bune. Conform 1 Tesaloniceni 5:6-10, coiful nădejzii ne motivează să fim treji și să avem autocontrol. Prin compararea acestor versete cu altele care vorbesc despre armura lui Dumnezeu, vedem limpede că una dintre modalitățile în care coiful credinței ne ajută să ne controlăm este faptul că ne protejează de atacurile și ispitele diavolului. Deci, nădejdea motivează faptele noastre bune prin faptul că ne oferă un argument pentru a ne împotrivi păcatului.

Privind către binecuvântările ce ne așteaptă, știm că vom mult mai binecuvântați dacă ascultăm de Domnul decât dacă păcătuim. De asemenea, știm că plăcerile trecătoare ale păcatului nu sunt vrednice să fie comparate cu binecuvântările veșnice pe care Dumnezeu le are pregătite pentru noi.

În Coloseni 1:5, aflăm că speranța mântuirii noastre viitoare ne motivează să iubim mai mult și să avem o credință mai puternică. Și bineînțeles, atât dragostea cât și credința nu sunt în ele însele doar fapte bune, ci și motivații pentru fapte bune. Deci, prin faptul că ne motivează la credință și la dragoste, nădejdea reprezintă și o sursă nesecată de fapte bune.

De asemenea, 1 Tesaloniceni 1:3, ne învață că speranța contribuie la creșterea răbdării, ajutându-ne să rămânem în credință și să facem fapte plăcute lui Dumnezeu. Dar, probabil că cel mai cuprinzător sumar al speranței, ca motivație, se poate găsi în 1 Petru 1:13-15, unde citim următoarele:

... încingeți-vă coapsele minții voastre ... puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la arătarea lui Isus Hristos. Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târâți în poftele pe care le aveți altădată, când erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. (1 Petru 1:13-15)

Speranța ne pregătește pentru ascultare și sfințenie în fiecare aspect al vieții noastre, ajutându-ne să îndurăm necazurile așa cum a făcut Isus, după cum citim în Evrei 12:2-3:

Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Uitați-vă, dar, cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima... (Evrei 12:2-3)

Mulți dintre noi am experimentat în viață pierderea speranței. Poate ne-am simțit abandonați de Dumnezeu sau nesiguri de autenticitatea credinței noastre dar, indiferent de cauză, deznădejdea ne face adesea să ne simțim neajutorați, și să credem că nu se mai poate face nimic, golind viața de scop și semnificații. Într-o astfel de situație, chiar și cele mai simple lucruri pot părea foarte dificil de făcut.

Când un creștin își pierde speranța, adesea încetează să se mai împotrivescă păcatul, Ne pierdem motivația pentru a răbda greutățile pe care le întâlnim în viață, și putem ajunge chiar la disperare. Dar, când speranța noastră este puternică, suntem motivați să trecem prin cele mai grele provocări și să depășim orice obstacol, deoarece avem privirea ațintită la Dumnezeu, care promite că ne va apăra.

După ce am văzut importanța motivației și am discutat despre credință ca motivație, suntem gata să abordăm al treilea subiect major: dragostea ca motivație.

DRAGOSTEA CA MOTIVAȚIE

Dragostea este unul dintre cele mai cunoscute dar în același timp cel mai puțin înțeles concept al credinței creștine. Vedem că dragostea reprezintă o învățătură centrală a Bibliei. Suntem îndemnați să iubim pe Domnul, să ne iubim unii pe alții, și chiar, să ne iubim vrăjmașii. În același timp, cei mai mulți oameni nu au nici cea mai vagă idee despre felul în care trebuie să împlinescă această poruncă biblică: să iubească.

Vă amintiți cum a sumarizat Domnul Isus învățăturile Vechiului Testament? El a spus că cea mai mare poruncă din lege este Deuteronomul 6:5, care spune că trebuie să-L iubim pe Dumnezeu, și că a doua poruncă este Leviticul 19:18, care ne cere să iubim pe aproapele nostru. Apoi, a spus că aceste două legi sumarizează întreaga învățătură a Vechiului Testament. Iată cuvintele Domnului din Matei 22:37-40:

"Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău." Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: "Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși." În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Prorocii." (Matei 22:37-40)

Isus nu vrea să spună că celelalte sute de lei ale Vechiului Testament sunt mai puțin importante decât acestea două, ci că ele reprezintă cele mai importante porunci deoarece le cuprind pe celelalte, iar celelalte depind de ele. Ele exprimă, în general, principiile pe care celelalte le explică și le aplică.

Acesta este același principiu pe care Pavel îl învață în Romani 13:9 și Galateni 5:14. De fapt, dragostea reprezintă o motivație atât de importantă a faptelor noastre, încât, dacă ea nu se află printre lucrurile care ne motivează, faptele noastre nu pot fi niciodată socotite bune.

Deci, știm că iubirea de Domnul și de aproapele are o importanță crucială. Dar, cum arată această dragoste și în ce fel trebuie să ne motiveze? Conform învățăturilor lui Isus, iubirea de Dumnezeu și de aproapele înseamnă să trăim conform învățăturilor legii și prorocilor, interpretând și aplicând corect aceste învățături la situația noastră. Bineînțeles că nu este posibil să analizăm toate modalitățile în care legea și profeții ne ajută să înțelegem ce este dragostea, așa că vom da o definiție care sumarizează învățătura biblică asupra dragostei, urmărind trei direcții generale.

Vom sumariza învățătura despre dragoste folosind trei termeni: supunere, acțiune și afecțiune. Aceste trei elemente acoperă majoritatea învățăturilor biblice despre dragoste și se suprapun în multe aspecte. Analizând dragostea din perspectiva fiecărui element, vom putea să învățăm foarte multe despre felul în care dragostea poate să ne motiveze la fapte bune.

În lumina definiției, vom analiza dragostea ca motivație, discutând mai întâi despre supunere, apoi despre acțiune și, în final, despre afecțiune. Să începem cu dragostea ca supunere, care ne motivează să facem bine față de Dumnezeu și față de aproapele nostru.

SUPUNEREA

Discuția noastră despre supunere se împarte în trei. Mai întâi, vom vorbi despre loialitatea pe care o datorăm lui Dumnezeu și altora, apoi, vom aborda subiectul direcției vieții noastre și, în final, vom menționa importanța descoperirii responsabilităților pe care le avem. Acestea sunt câteva dintre modalitățile majore în care Biblia vorbește despre supunere ca motivație, astfel încât vom pune o bază solidă a înțelegerii subiectului amplu al supunerii. Să începem discutând despre loialitate, ca aspect fundamental al supunerii.

Loialitatea

În multe privințe, loialitatea este piatra de temelie a conceptului de dragoste. După cum am văzut într-o lecție anterioară, Vechiul Testament îl descrie adesea pe Dumnezeu ca Împărat al legământului în relație cu poporul Său. El este Regele suzeran sau Împăratul suprem, iar poporul este vasalul Său sau slujitorii împărăției Lui. La fel cum stau lucrurile în orice împărăție, responsabilitatea fundamentală a poporului o reprezintă loialitatea față de împărat. Dar, ce legătură este între loialitate și dragoste?

În lumea antică a Orientului Apropiat, adică a Vechiului Testament, era un lucru obișnuit ca relația de legământ dintre un suzeran și vasalii lui să fie exprimată în termenii

iubirii. Iubirea suzeranului era exprimată, în general, în termenii legământului cu supușii, oferindu-le protecție, dreptate și purtând de grijă nevoilor lor. Aceasta reprezenta dragostea lui față de ei. Ca răspuns, poporul avea responsabilitatea de a fi loial regelui, de a asculta de legile lui, de a plăti taxe și impozite și de a-l onora. Aceasta era expresia iubirii lor față de el. De asemenea, cetățenii aveau datoria de a se iubi unul pe altul și de a-i trata bine pe ceilalți concetățeni, respectându-i și purtându-le de grijă.

În acord cu acest concept al dragostei, lumea Orientului Apropiat antic folosea multe metafore pentru a descrie relația dintre suzeran și vasalii lui. Adesea, suzeranul era deschis ca tată, în timp ce vasalii erau descriși ca fiind copiii lui, precum în Isaia 64:8. Vedem acest tip de relație descris și în termenii de soț și soție, precum în Ieremia 31:32. Văzând relația cu împăratul în acești termeni, poporul putea înțelege sentimentele lui pentru ei, precum și obligațiile lor față de el. Deoarece cetățenii împărăției erau toți partea aceleiași familii, aveau datoria să se privească și să se trateze unul pe altul ca frați și surori. Abordarea acestor relații politice în termenii de familie, ajută poporul să vadă că supunerea și loialitatea trebuiau să pornească din inimă. Această atitudine trebuia să fie una lăuntrică și care să motiveze poporul la a-l cinși, respecta și asculta pe împărat, și la a-i trata pe vecini cu compasiune și grijă.

Această idee se vede foarte bine în Deuteronomul 6, unde Moise folosește conceptul de iubire pentru a explica loialitatea și ascultarea pe care israeliții o datorau lui Dumnezeu. Deși ar fi bine să citim întregul capitol, din motive de timp și spațiu, vom sublinia doar câteva dintre afirmațiile acestuia. Iată cuvintele din Deuteronomul 6:1,5:

Iată poruncile, legile și rânduieile pe care a poruncit Domnul Dumnezeu vostru să vă învăț să le împliniți... Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. (Deuteronomul 6:1, 5)

În acest capitol, dragostea de Dumnezeu este sumarizată în termenii ascultării de poruncile lui Dumnezeu, de decretele și legile Lui. Acest sumar este urmat de câteva modalități specifice în care Israel trebuia să-și arate dragostea pentru Dumnezeu.

De exemplu, Deuteronomul 6:13-17, subliniază loialitatea și ascultarea. Iată ce scrie Moise:

Să te temi de Domnul Dumnezeuul tău, să-I slujești, și pe Numele Lui să juri. Să nu vă duceți după alți dumnezei, dintre dumnezeii popoarelor din jurul vostru; căci Domnul Dumnezeuul tău este un Dumnezeu gelos în mijlocul tău. Altfel, Domnul Dumnezeuul tău S-ar aprinde de mânie împotriva ta și te-ar nimici de pe fața pământului... Ci să păziți poruncile Domnului Dumnezeului vostru, poruncile Lui și legile Lui pe care vi le-a dat. (Deuteronomul 6:13-17)

Dacă dragostea lui Dumnezeu pentru noi ar fi la fel ca dragostea unui tată obișnuit pentru copiii lui, nu ne-am aștepta să auzim vorbind despre faptul că este gata să ne nimicească dacă nu-L urmăm. Dar, dragostea părintească a lui Dumnezeu este asemănătoare cu dragostea unui rege pentru poporul lui. Metafora tatălui este utilă deoarece subliniază felul în care Dumnezeu ne protejează, ne poartă de grijă și se

îngrijește de noi. Dar, imagina tatălui rămâne doar o metaforă. Dincolo de această metaforă, este realitatea că Dumnezeu este Împăratul nostru. Stăpânește asupra noastră. El este, în realitate, suveranul. Noi suntem supușii Lui, aflați în legământ cu El. Ca urmare, principalul mod în care ne putem arăta dragostea pentru El o reprezintă loialitatea sinceră față de legământ.

Noul Testament confirmă în multe feluri această idee. De exemplu, Isus este Domnul și Împăratul nostru, iar noi suntem datori să-I arătăm dragostea prin loialitate și ascultare, atât Lui, cât și bisericii Lui. Nu avem voie să ne îndepărtăm de El sau să-L respingem, nu putem pune nicio altă loialitate mai presus de loialitatea față de El, nu ne putem dezice de obligațiile pe care ni le-a dat și nu avem voie să-i tratăm rău sau să-i abandonăm pe cei pe care El îi iubește. O asemenea lipsă de loialitate ar fi echivalentă cu ura față de El și ar atrage judecata Lui. Dar, dacă rămânem neclintiți în dragostea noastră pentru El, El ne va răsplăti în împărăția Lui.

Apostolul Ioan, în introducerea cărții Apocalipsa, în capitolul 1:4-6, scrie următoarele cuvinte:

Har și pace vouă ... din partea lui Isus Hristos ... Domnul împăraților pământului! A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! (Apocalipsa 1:4-6)

De asemenea, Isus mai spune, în Ioan 14:15:

Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. (Ioan 14:15)

În legământul încheiat de Dumnezeu cu noi, loialitatea reprezintă o virtute pozitivă care ne motivează să ne slujim Domnul și Împăratul și, de asemenea, să-i cinstim și să-i îngrijim pe cei care trăiesc sub autoritatea Lui. Pe de altă parte este și o cerință de negare, pentru că ne interzice apropierea de alți dumnezei și idoli.

Având această înțelegere a loialității, suntem gata să abordăm modul în care dragostea de Dumnezeu ne cere să adoptăm o nouă direcție a vieții.

Direcția

Supunerea pe care o datorăm lui Dumnezeu influențează fiecare aspect al vieții noastre. Nu există niciun domeniu al vieții care să se afle în afară împărăției lui Dumnezeu și dincolo de autoritatea Lui suverană. Din acest motiv, viața noastră trebuie să fie orientată în totalitate în jurul Lui. Să facem din Dumnezeu și împărăția Lui cea mai înaltă prioritate, punctul central al dorințelor și al perspectivei noastre despre lume și viață. Trebuie să avem dorința lăuntrică de a lucra pentru Dumnezeu și pentru binele poporului Lui în tot ceea ce gândim, spunem și facem.

După cum am văzut, Deuteronomul 6:5, cea mai mare poruncă, sumarizează ființa umană în termeni de inimă, suflet și putere. Aceștia nu prezintă componente diferite ale ființei noastre, ca și cum am putea fi împărțiți în trei sau patru părți distincte. Fiecare dintre ele vorbește despre persoană, ca întreg. În vocabularul limbii ebraice, inima nu

reprezintă doar emoțiile, ci însuși centrul întregii noastre ființe, incluzând mintea, conștiința și orice alt aspect al caracterului nostru. La fel, sufletul reprezintă sinele în întregul lui, incluzând atât gândurile conștiente ale minții, cât și dorințele subconștientului. Cuvântul pentru “putere” din Deuteronomul nu se referă la trupul sau acțiunile noastre ci, mai degrabă, la intensitatea iubirii noastre pentru Dumnezeu și la determinarea de a folosi toate abilitățile noastre pentru a pune în practică această dragoste. Deci, prin fiecare dintre acești termeni, Scriptura ne îndeamnă să fim cu totul dedicați lui Dumnezeu, cu întreaga noastră ființă.

Asociind această poruncă celei de iubire aproapelui, Isus arată ca trebuie să avem același tip de dragoste și pentru ceilalți oameni, în mod special pentru ceilalți cetățeni ai împărăției lui Dumnezeu. Acest devotament față de Dumnezeu și față de poporul Lui trebuie să reprezinte principala noastră direcție în viață. Ar trebui să fie principalul angajament al ființei noastre lăuntrice.

Bineînțeles că cel mai bun exemplu al acestei direcții corecte în viață este Isus. Isus și-a orientat întreaga existență în jurul lui Dumnezeu și al oamenilor pe care a venit să-i mântuiască. Această orientare l-a motivat să asculte de Dumnezeu în mod perfect, în toate lucrurile și să Se sacrifice de bună voie pentru cei pe care îi iubea. Supunerea noastră față de Dumnezeu și față de aproapele nostru trebuie să ne determine să avem aceeași direcție a vieții. Ar trebui să ne motiveze să facem aceleași sacrificii pe care le-a făcut Isus, După cum citim în 1 Ioan 3:16:

Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați. (1 Ioan 3:16)

Când facem din El centrul vieții noastre, Acesta ne influențează toate deciziile, pornind de la gândurile ocazionale, până la felul în care îi tratăm pe ceilalți și la alegerea persoanei cu care ne căsătorim. Atunci când viața noastră nu este centrată în Dumnezeu, ajungem să ne îndreptăm către alte priorități, precum banii, puterea, influența, distracția sau persoane cu carismă. Această direcție ne influențează comportamentul, făcându-ne să urmărim alte obiective decât cele pe care Dumnezeu le spune în Cuvântul Lui. Dar, când viața noastră este centrată în Dumnezeu și în poporul Lui, urmărim obiectivele împărăției Lui și suntem motivați să trăim într-un mod care să Îi fie pe plac.

După ce am discutat aspectele loialității și direcției, suntem gata să analizăm modul în care dragostea de Dumnezeu și de aproapele trebuie să ne motiveze la descoperirea responsabilității pe care o avem înaintea Domnului în fiecare domeniu al vieții.

Responsabilitatea

Dragostea reprezintă hotărârea de a asculta și al sluji pe Dumnezeu. Deci, ar trebui să ne motiveze să ținem toate poruncile Lui. Însă, cum putem face lucrul acesta? Înseamnă ascultarea de Dumnezeu doar sumarizarea tuturor poruncilor și cerințelor legii și apoi aplicarea literală a lucrurilor prezentate în mod explicit? Sau trebuie să-l slujim pe Domnul într-un mod care trece dincolo de exemplele specific menționate în Scripturi? Ei

bine, răspunsul este următorul: supunerea noastră în dragoste față de Dumnezeu ar trebui să ne motiveze să căutăm și alte lucruri în care suntem responsabili față de El.

Pentru a explica lucrul acesta, să analizăm Cele 10 Porunci. Așa cum sunt prezentate în Exodul 20:3-17, poruncile sunt următoarele:

- Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.
- Să nu-ți faci chip cioplit
- Să nu iei în deșert Numele Domnului Dumnezeului tău
- Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești.
- Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta Să nu ucizi.
- Să nu preacurvești.
- Să nu furi.
- Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.
- Să nu poftești

Opt dintre aceste porunci reprezintă interdicții specifice ale anumitor comportamente, fără să explice și ce ar trebui să facem în loc. Dacă ne imaginăm că toate responsabilitățile noastre sunt menționate explicit în Scriptură, ajungem la concluzia că nu avem de făcut decât două lucruri: să ținem Sabatul și să ne cinstim părinții. La fel, în ce privește porunca împotriva uciderii, am ajunge la concluzia că ea interzice omorârea cuiva, dar nu și mânia păcătoasă. Dar, am greși! Realitatea este că Biblia aplică în foarte multe moduri aceste porunci, la toate domeniile vieții noastre.

Ca exemplu, să citim Matei 5:21-22, unde Isus dă următoarea învățătură:

Ați auzit că s-a zis celor din vechime: "Să nu ucizi; oricine va ucide va cădea sub pedeapsa judecății." Dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecății; (Matei 5:21-22)

Aici Isus se referă la ceea ce spuneau oamenii, adică la învățăturile pe care le dădeau unii cărturari evrei.

Dacă nu căutăm să aflăm car ne sunt responsabilitățile înaintea lui Dumnezeu, este foarte ușor să dezvoltăm o mentalitate greșită, conform căreia Cuvântul lui Dumnezeu reglementează doar o mică parte a vieții noastre iar supunerea pe care I-o datorăm lui Dumnezeu este extrem de limitată. Putem face greșeala de a crede că, datorită faptului că circumstanțele noastre sunt diferite de cele ale Scripturii, cerințele lui Dumnezeu nu ni se aplică și nouă. Astfel, ajungem să fim ignoranți în ceea ce privește responsabilitățile noastre și să nu ne păzim împotriva păcatului.

Dar, când căutăm în mod responsabil să vedem ce responsabilități avem înaintea Domnului, înțelegând că fiecare aspect al vieții noastre Îi este supus, avem posibilitatea de a lua decizii pe placul Lui. Dragostea noastră de Dumnezeu trebuie să ne facă să nu ne mulțumim cu o înțelegere limitată a cerințelor Lui și a nevoilor aproapelui nostru. Ar trebui să ne motiveze să descoperim toate responsabilitățile pe care le avem față de Împăratul nostru și de poporul Lui, astfel încât să ne putem îndeplini datoria cât mai bine cu putință.

După ce am vorbit despre supunere, trebuie să ne îndreptăm către subiectul acțiunii, care descrie modul în care trebuie să ne purtăm față de Dumnezeu și unii față de alții.

ACȚIUNEA

Discuția noastră despre acțiune va avea două părți. Concret, vom vorbi despre felul în care acțiunile lui Dumnezeu servesc ca model pentru propriul nostru comportament. Mai întâi, vom privi la lucrarea harului ispășitor al lui Dumnezeu, iar apoi, la lucrarea harului comun. Să începem cu felul în care harul ispășitor al lui Dumnezeu slujește ca model pentru acțiunile noastre.

Harul ispășitor

Așa cum am afirmat în ciclul acesta de lecții, caracterul lui Dumnezeu reprezintă standardul nostru etic suprem, și, deoarece Dumnezeu acționează totdeauna conform caracterului Lui, toate acțiunile Lui reprezintă expresia perfectă a acestui caracter.

Din acest motiv, Scriptura ne îndeamnă adesea să ne modelăm atât caracterul, cât și acțiunile, după cele ale lui Dumnezeu, în mod special cu privire la lucrarea de salvare și răscumpărare a celor pe care-I iubește. De exemplu, în Deuteronomul 5:13-15, Domnul cere tuturor israeliților să țină Sabatul. Stăpânii, slugile, călătorii și chiar animalele trebuiau să respecte ziua aceasta de odihnă, după modelul dat de Dumnezeu întregii națiuni al lui Israel, atunci când i-a scos din robia Egiptului.

În mod asemănător, în Matei 18:23-35, Isus ne învață că trebuie să urmăm exemplul de iertare dat de Dumnezeu. Trebuie să iertăm pe cei care păcătuiesc împotriva noastră, deoarece Dumnezeu ne-a iertat pe noi atunci când am păcătuit împotriva Lui și, după modelul iertării lui Dumnezeu, și iertarea noastră trebuie să fie sinceră, din inimă și motivată de o compasiune autentică pentru ei.

În general, Scriptura învață că trebuie să ne iubim unul pe altul, după modelul iubirii pe care ne-a arătat-o Dumnezeu și, bineînțeles că cel mai mare exemplu în sensul acesta este Hristos, care a murit pentru păcatele noastre. Iată ce spune Ioan în 1 Ioan 4:9-11:

Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții. (1 Ioan 4:9-11)

Ca păcătoși, ne-am făcut vrăjmașii lui Dumnezeu și am ajuns să-L urâm. Eram împotriva lui, dușmanii Săi. Ceea ce meritam era pedeapsa, nu mila. Chiar și așa, Dumnezeu a fost gata să-Și sacrifice Fiul pe care Îl iubea mai mult decât orice altceva, pentru a ne salva. Urmând exemplul Lui, și noi trebuie să fim gata să suferim pentru alții.

Bineînțeles că nu putem niciodată să aducem o jertfă ispășitoare în numele altcuiva, iar Scriptura nici nu ne cere lucrul acesta. Ne cere să demonstrăm aceeași dragoste pentru alții pe care Dumnezeu a arătat-o pentru noi atunci când ne-a ispășit. De bună voie am face sacrificii pentru proprii noștri copii, deoarece le prețuim viața mai mult decât pe a noastră. iar Dumnezeu ne cere să fim imitatori ai harului Lui, prețuindu-i și pe copiii Lui la fel de mult, Iată ce scrie în 1 Ioan 3:16-18:

Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați. Dar cine are bogățiile lumii acesteia, și vede pe fratele său în nevoie, și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu? Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul. (1 Ioan 3:16-18)

Atunci când nu preluăm modelul harului ispășitor al lui Dumnezeu, e foarte ușor ca așa-zisa noastră “dragoste” să nu fie decât de pe vârful buzelor. De exemplu, putem ajunge foarte ușor să credem că cei săraci merită să fie săraci sau că este responsabilitatea altcuiva să le poarte de grijă. Putem ajunge foarte ușor să punem propriile noastre interese deasupra intereselor altora și să preferăm confortul și tihna în locul muncii grele în folosul altora.

Dar, exemplul lui Dumnezeu ne obligă să dăm din banii și posesiunile noastre, și chiar viața noastră, pentru a-i proteja și a purta de grija fraților și surorilor noastre în Hristos. El ne învață să iubim din toată inima, astfel încât să fim motivați să jertfim, să suferim și chiar să murim pentru ei.

Având această înțelegere a harului ispășitor al lui Dumnezeu, suntem gata să abordăm felul în care harul comun constituie un exemplu de urmat.

Harul comun

Harul comun e un termen teologic tehnic, care se referă la bunătatea lui Dumnezeu manifestată față de cei care nu vor fi niciodată mântuiți,. Pentru aceia dintre noi care, în ultimă instanță, vor primi mântuirea, harul lui Dumnezeu lucrează totdeauna pentru răscumpărare, dar Dumnezeu arată o bunătate care nu are de-a face cu răscumpărarea, cunoscută sub numele de “harul comun” și față de cei care nu vor primi niciodată mântuirea.

În Predica de pe Munte, Isus face referire la harul comun al lui Dumnezeu ca la o expresie a iubirii Lui față de întreaga umanitate. Această dragoste generală a lui Dumnezeu pentru umanitate nu este nici pe departe la fel de mare ca cea pentru cei credincioși dar, cu toate acestea, este autentică și sinceră și ne oferă un model de urmat. În Matei 5:44-48, Isus dă următoarele învățături cu privire la harul comun:

...faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie

peste cei dreapți și peste cei nedreapți ... Voi fiți, dar, desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel cerec este desăvârșit. (Matei 5:44-48)

Conform învățaturii lui Isus, perfecțiunea lui Dumnezeu include și dragostea Lui față de oamenii răi, și chiar față de cei care nu vor veni niciodată la credința în Hristos. Dumnezeu arată această dragoste în multe feluri, dintre care sunt amintite soarele și ploaia. Dumnezeu este bun cu toți oamenii, oferind stabilitate și productivitate naturii, și permițându-le să prospere în viață. Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu este întotdeauna blând - nu este. Uneori El trimite judecata împotriva celor răi dar, în general, se poartă cu generozitate chiar și față de dușmanii Lui.

Pentru că-L iubim pe Dumnezeu, și noi trebuie să-i iubim pe oamenii pe care El îi iubește. Urmând pilda lui Dumnezeu, dragostea noastră trebuie să ne motiveze la bunătate față de ceilalți oameni, chiar dacă ei ne urăsc și ne persecută. De exemplu, în Exodul 23:4-5, legea lui Dumnezeu ne cere să protejăm bunurile vrăjmașilor noștri. Iată ce scrie acolo:

Dacă întâlnești boul vrăjmașului tău sau măgarul lui rătăcit, să i-l aduci acasă. Dacă vezi măgarul vrăjmașului tău căzut sub povara lui, să nu treci pe lângă el, ci să-i ajuți să ia povara de pe măgar. (Exodul 23:4-5)

Aceste instrucțiuni survin în contextul discursului despre dreptate, iar ideea este aceea că trebuie să facem dreptate tuturor oamenilor, chiar dacă ne urăsc.

Dar, Isus ne-a învățat că, dincolo de dreptatea făcută vrăjmașilor noștri, noi trebuie chiar să-i iubim. Trebuie să facem dreptate pentru ei, din dorința sinceră ca și ei să beneficieze de protecție și dreptate și pentru că Îl iubim pe Dumnezeu, care este standardul dreptății.

Putem ajunge foarte ușor să nu avem acest tip de dragoste pentru dușmanii noștri. În cel mai fericit caz, alegem adesea să ignorăm nevoile lor, iar în cel mai rău caz ajungem să ne răzbunăm împotriva lor și să ne bucurăm atunci când suferă anumite nedreptăți. Dar acestea nu sunt atitudinile care Îl caracterizează pe Dumnezeu; nu sunt caracteristicile pe care le întâlnim la El. Când facem aceste lucruri, gândim egoist, căutând să ne plăcem nouă înșine. Urmăm modelul lumii păcătoase și a diavolului, nu al Domnului cel milostiv și neprihănit.

Gândiți-vă la o dispută pe care ați avut-o cu o persoană iubită. Poate că e vorba de un părinte, cu un copil, partenerul de viață sau un prieten apropiat. Uneori, aceste certuri duc la mânie și la resentimente dar, de cele mai multe ori, mânia noastră nu depășește dragostea pe care o avem pentru aceste persoane. Chiar și atunci când suntem mânioși, le rămânem devotați. Tot îi iubim, și nu dorim să-i vedem tratați incorect.

În multe aspecte, acesta este modul în care Dumnezeu vrea să simțim cu privire la vrăjmașii noștri. Ar trebui să fim sinceri preocupați de binele lor, iar această preocupare trebuie să se manifeste în acțiune. Ea trebuie să ne motiveze să fim buni cu ei, să ne rugăm pentru ei, să-i protejăm și să le oferim cele necesare atunci când sunt în nevoie.

Trebuie să facem cel puțin o precizare cu privire la modul în care suntem chemați să imităm harul comun al lui Dumnezeu. Mai precis, trebuie să menționăm ca acest tip de dragoste nu exclude dorința de dreptate. Uneori, Dumnezeu își retrace bunătatea de la

oameni pentru a-i pedepsi pe cei răi, iar judecățile Lui sunt totdeauna bune și corecte. Mai mult, Scriptura învață că dreptatea este un aspect important al dragostei, În Psalmul 33:5 citim:

El iubește dreptatea și neprihănirea; bunătatea Domnului umple pământul. (Psalmul 33:5)

Dorința după dreptate împotriva celor care ne-au făcut rău nu este incompatibilă cu iubirea. De fapt, în mod ideal, când preluăm modelul harului comun al lui Dumnezeu, dorința noastră de dreptate, dragostea de Dumnezeu, dragostea pentru aproapele și dragostea noastră pentru dușmanii sunt foarte asemănătoare. Motivul este acesta: Dumnezeu, care este drept, folosește adesea judecățile Lui ca elemente corective pentru a-i atrage pe păcătoși la pocăință și mântuire. De exemplu, în Zaharia 14:16, judecata lui Dumnezeu împotriva poporului duce la pocăință:

Toți cei ce vor mai rămâne din toate neamurile venite împotriva Ierusalimului se vor sui în fiecare an să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor. (Zaharia 14:16)

Chiar și atunci când dorim dreptatea lui Dumnezeu, motivația noastră supremă trebuie să fie dragostea, sperând că dreptatea divină va aduce pocăința care duce la viață.

Dragostea lui Dumnezeu este complexă. Dacă o simplificăm exagerat, putem ajunge în mod eronat la concluzia că nu putem în același timp să ne iubim aproapele și să dorim dreptatea împotriva celui rău, sau că nu putem să iubim pe oameni în timp ce vedem urâm răul din lume. Dar, Scriptura învață că dragostea lui Dumnezeu include atât dorința după dreptate cât și urârea răului. Deci, soluția pentru creștini este aceea de a ne asigura că dorința noastră după dreptate și ura noastră împotriva răului sunt parte integrantă din dragostea noastră pentru toți oamenii. Când aceste sentimente sunt separate de iubire, ele devin păcătoase dar, atunci când ele sunt o expresie a dragostei, sunt neprihănite și ne motivează să gândim, să vorbim și acționăm într-un mod plăcut lui Dumnezeu.

După ce am vorbit despre supunere și acțiune, suntem gata să ne îndreptăm către afecțiune, care reprezintă cel mai explicit aspect emoțional al dragostei.

AFECTIUNEA

Teologii creștini vorbesc uneori despre dragostea biblică ca și când ar consta în întregime din acțiuni și gânduri. De exemplu, unii susțin că Biblia ne îndeamnă să iubim în mod practic, indiferent de felul în care simțim. Ei afirmă că dragostea de Dumnezeu constă în ascultarea vizibilă a poruncilor Lui, făcând lucruri precum a merge la biserică, a ne ruga, a citi Biblia și avea părtășie cu Dumnezeu. Dragostea pentru aproapele constă în oprirea mândriei, în politețe, în a nu te lăuda și altele asemenea. Dar, Biblia ne oferă o perspectivă cu totul diferită asupra acestei chestiuni. Să ne reamintim cuvintele din 1 Corinteni 13:1-3:

Chiar dacă aș vorbi în limbi omenesti și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor. și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic. și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic. (1 Corinteni 13:1-3)

Faptele bune descrise de Pavel aici sunt bune din punct de vedere moral atunci când sunt motivate de o afecțiune sinceră, dar altfel, sunt lipsite de valoare. Fără dragoste, darul spiritual al vorbirii în limbi devine doar un chimval zăngănitor. Cel ce are darul profeției, cunoștinței și credinței este nimic, iar cel care își împarte averea și chiar propria-i viață și nu are dragoste nu câștigă nimic. Dragostea reprezintă o dimensiune emoțională esențială a fiecărei acțiuni pe care o întreprindem. Fără ea, nimic din ce facem nu poate fi socotit bun.

Să citim și Matei 15:7-9, unde Isus face următoarea critică:

Fățarnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi, când a zis: "Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei ... (Matei 15:7-9)

Idea lui Isus este simplă – a-L onora pe Dumnezeu și a te închina Lui fără implicare afectivă înseamnă ipocrizie. Fie că acțiunile ne sunt îndreptate către alte persoane sau către Dumnezeu, ele trebuie să fie motivate de un sentiment sincer de afecțiune.

Există multe tipuri de afecțiune sau emoție pe care le-am putea lua în discuție, ca aspecte ale dragostei care ne motivează la fapte bune dar, timpul ne permite să menționăm decât două. Mai întâi, vom vorbi despre recunoștința față de Dumnezeu și, apoi, vom discuta despre teama de Domnul. Să începem cu modul în care recunoștința ne motivează să fim plăcuți lui Dumnezeu și să purtăm de grija aproapelui nostru.

Recunoștința

Biblia prezintă recunoștința ca fiind modul normal în care trebuie să răspundem la harul și bunăvoința lui Dumnezeu și ca lucrul care trebuie să ne motiveze să-L ascultăm. De exemplu, Cele 10 Porunci sunt precedate de o afirmare a bunăvoinței lui Dumnezeu, care trebuie să ne conducă la acea recunoștință care, la rândul ei, să ne motiveze să ascultăm poruncile care urmează. Iată cum prefățează Exodul 20:2 Cele 10 Porunci:

Eu sunt Domnul Dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. (Exod 20:2)

La momentul primirii Celor 10 Porunci de către Israel, exodul din Egipt reprezenta cel mai mare eveniment cu caracter de răscumpărare care avusese loc. Era echivalentul vechi-testamentar al sacrificiului lui Hristos din Noul Testament, eveniment

pe care autorii biblici îl menționează constant, pentru a-i motiva la recunoștință pe cititorii lor.

Imediat după această introducere din Exodul 20, găsim menționate Cele 10 Porunci. După cum au observat mulți teologi, de-a lungul secolelor, aceste porunci sunt grupate în două părți: mai întâi, legi care reglementează ce înseamnă să-L iubești pe Dumnezeu și, apoi, legi care sumarizează ce înseamnă să-l iubești pe aproape tău.

Deci, în Cele 10 Porunci descoperim că recunoștința din inimă față de Dumnezeu trebuie să reprezinte motivația care ne inspiră la supunere, acțiune și afecțiune, atât față de Dumnezeu ca, Împărat al nostru, cât și față de ceilalți oameni, în calitate de ființe iubite și copii ai Lui.

Noul Testament învață același principiu. După cum am spus, Noul Testament face apel la sacrificiul lui Hristos ca temelie pentru recunoștința noastră, dar conceptul este același: bunăvoința lui Dumnezeu merită iubirea și ascultarea noastră, Ioan spune 1 Ioan 4:19:

Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit întâi. (1 Ioan 4:19)

Și după cum scrie Pavel în Coloseni 3:17:

...și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl. (Coloseni 3:17)

Mulțumirea pentru darul Fiului Său trebuie să ne motiveze să-L iubim pe Domnul și să ne exprimăm această dragoste prin intermediul faptelor bune făcute în numele Lui și pentru slava Lui.

Nu este dificil de înțeles felul în care recunoștința funcționează ca motivație. Majoritatea avem multe motive de recunoștință, fie față de părinții noștri pentru felul în care ne poartă de grijă, fie față de un profesor, pentru felul în care ne-a educat, fie față de alți oameni care ne-au scăpat într-o situație de pericol sau de necaz. În toate aceste situații, răspunsul nostru este, adesea, acela de mulțumire față de oamenii care ne-au ajutat și chiar de dorință de a-i răsplăti, dacă este posibil.

Pe de altă parte, nu este greu să ne gândim la persoane din viața noastră, care au fost nerecunoscătoare, și nu au apreciat lucrurile bune pe care alții le-au făcut pentru ele. Atunci când suntem nerecunoscători, de obicei, nu avem dorința de a fi pe placul celor care ne-au ajutat ci, avem tendința de a privi ajutorul lor ca și cum ar reprezenta o răsplată pe care o merităm, având resentimente față de ei în cazul în care nu se poartă așa cum ne-am așteptat. Nerecunoștința, nu ne motivează să iubim, ci să-i disprețuim pe ceilalți.

E limpede că, în calitate de creștini, recunoștința față de Dumnezeu trebuie să ne motiveze să-L ascultăm și să-i ajutăm pe cei pe care El îi iubește. Nu vom putea niciodată să-L răsplătim pe Dumnezeu pentru că ni l-a dăruit pe Hristos, faptele bune pe care le facem nu reprezintă o formă de răsplată, ci un răspuns plin de dragoste și apreciere față de ceea ce a făcut El. Cei care sunt cu adevărat recunoscători pentru ceea ce a făcut Dumnezeu nu își vor exprima recunoștința închinându-se unor dumnezei falși, luând numele Lui în deșert sau făcând orice altceva care nu-I este pe plac. Am primit de la El

cel mai mare dar cu puțință. Cum am putea să nu ne predăm din toată inima Domnului nostru cu care am făcut legământ?

După ce-am văzut felul în care recunoștința trebuie să ne motiveze la fapte bune, putem aborda acum teama de Domnul ca parte a dragostei noastre pentru El și ca motivație pentru faptele bune.

Teama

Adesea, în biserica zilelor noastre, creștinii nu mai vorbesc despre teama de Domnul. Probabil, lucrul acesta se întâmplă deoarece conceptul este înțeles greșit. Când creștinii zilelor noastre vorbesc despre teamă, o asociază de obicei cu teroarea și groaza. Ne temem de lucruri care ne rănesc și de persoane care vor să ne facă rău. Indiscutabil că Biblia folosește uneori cuvântul “teamă” în felul acesta, dar acest tip de teamă nu-și are locul în relația unui credincios cu Dumnezeu, Așa cum spune în 1 Ioan 4:17-8:

...dragostea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecării. Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta; În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste. (1 Ioan 4:17-18)

În viața unui creștin, dragostea este desăvârșită, iar această dragoste desăvârșită alungă frica deoarece știm că Dumnezeu nu ne va face niciodată rău. Ca urmare, acesta nu este tipul de teamă pe care-l are în vedere Scriptura, atunci când vorbește despre teama de Domnul într-un sens pozitiv. Tipul de teamă despre care vorbim este descris de Moise în Deuteronomul 10:12-13, unde scrie următoarele:

Acum, Israele, ce alta cere de la tine Domnul Dumnezeul tău, decât să te temi de Domnul Dumnezeul tău, să umbli în toate căile Lui, să iubești și să slujești Domnului Dumnezeului tău din toată inima ta și din tot sufletul tău, să păzești poruncile Domnului și legile Lui pe care ți le dau astăzi, ca să fii fericit? (Deuteronomul 10:12-13)

Deși există diferențe de nuanță între obligațiile pe care le prezintă Moise aici, ele sunt, în esență, același lucru. Teama, umblarea, iubirea, slujirea și păzirea fac, toate, referire la supunerea sinceră și activă față de Dumnezeu și de poruncile Lui.

Pentru a nu complica inutile lucrurile, putem defini teama de Domnul ca "evlavie, reverență și onoare adusă lui Dumnezeu, care duc la adorare, dragoste și închinare înaintea Lui." Într-o anumită măsură, acest tip de teamă caracterizează fiecare credincios autentic. De exemplu, în Isaia 33:5-6, citim următorul îndemn:

Domnul ... va fi siguranța pentru vremurile tale, belșugul de izbăviri, înțelepciune și cunoaștere, iar frica de Domnul, aceasta va fi comoara Sionului. (Isaia 33:5-6, Traducerea NTR)

Observați că, departe de a reprezenta o expresie a terorii, teama plină de reverență este asociată cu încrederea în Dumnezeu, temelia noastră și Mântuitorul nostru.

În Isaia 11:2-3, vedem că acest tip de teamă Îl caracterizează și pe Mesia. Iată cuvintele profetului:

Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul. Plăcerea Lui va fi frica de Domnul; (Isaia 11:2-3)

Teama plină de reverență nu reprezintă o atitudine de resemnare față de Dumnezeu, ci, din contră, o bucurie. Mai mult, după cum citim în Fapte 9:31, aceeași teamă a caracterizat și biserica primară. Iată ce se spun în acest pasaj:

Biserica se bucura de pace... se întărea sufletește și umbla în frica Domnului; și, cu ajutorul Duhului Sfânt, se înmulțea. (Fapte 9:31)

Din nou, teama este asociată cu sentimente precum pacea, tăria și încurajarea și nu cu teroarea sau groaza.

Teama plină de reverență față de Dumnezeu reprezintă sentimentul unei trăiri constante în prezența Lui și înțelegerea a cine și ce este Dumnezeu și a ceea ce așteaptă El de la noi. În consecință, teama este atât un aspect al dragostei cât și o motivație pentru fapte bune. Este un aspect al dragostei, deoarece reprezintă un răspuns pozitiv și apreciativ la adresa măreției și bunătății lui Dumnezeu și un puternic sentiment afectiv și de admirație față de caracterul Lui. Ne motivează la fapte bune prin dorința pe care o avem de a-L onora și glorifica pe Cel pe care-L iubim.

Când lipsește această perspectivă, este foarte ușor să devenim apatici și leneși în domeniul eticii creștine. Ajungem cu ușurință să credem că Dumnezeu este undeva departe și că nu trebuie să ne îngrijorăm prea mult cu privire la obligațiile pe care le avem față de El. În loc să căutăm împărăția lui Dumnezeu, ne focalizăm asupra lucrurilor pământești și, ca urmare, nu mai simțim obligația de a ne acorda viețile la voia Sa revelată.

Dar, când avem o teamă plină de reverență față de Dumnezeu, aceasta ne motivează și să-I fim pe plac în toate lucrurile. Scriptura menționează rezultatele unui asemenea mod de viață în multe locuri, dar cele mai multe se găsesc în literatura de înțelepciune a Vechiului Testament. De exemplu, cartea Proverbelor ne învață că teama de Domnul reprezintă începutul cunoștinței, în 1:7, începutul înțelepciunii, în 9:10 și izvorul vieții în 14:27. Ea lungeste viața, în 10:27, ne ajută să ne ferim de rău, în 16:6 și aduce bogăție, cinste și viață în 22:4. Toate aceste rezultate, ca și multe altele, curg din teama de Domnul. Iată felul în care Eclesiastul 12:13 sumarizează această învățătură:

Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. (Eclesiastul 12:13)

Teama de Domnul trebuie să ne motiveze să gândim, să vorbim și să acționăm astfel încât să fim pe placul Dumnezeului și Împăratului nostru. Ea trebuie să ne motiveze să ținem poruncile Lui și să facem bine ființelor pe care le iubim.

Deci, vedem că dragostea funcționează ca motivație pentru faptele bune în multe feluri. Prin supunere, ea ne motivează să ne împlinim datoria față de Dumnezeu și față de aproapele nostru, prin acțiune, ea ne motivează să facem ceea ce-L glorifică pe Dumnezeu și este spre binele aproapelui nostru și, prin afecțiune, ne motivează să fim pe placul Domnului nostru, slujind lui și purtând de grija aproapelui nostru.

CONCLUZIE

În această lecție despre dorința de a face binele, abordarea perspectivei existențiale s-a focalizat asupra conceptului de motivație. Am început prin a privi la importanța motivației, văzând rolurile pe care aceasta le joacă în procesul luării deciziilor biblice. Apoi, am vizat două dintre cele mai importante motivații care sunt parte din procesul luării oricărei decizii bune: credința ca motivație, atât din perspectiva mântuirii noastre inițiale, cât și a trăirii creștine permanente, și dragostea ca motivație, incluzând supunerea, acțiunea și afecțiune.

În fiecare zi, creștinii sunt confrunțați cu foarte multe decizii etice. În multe situații, este foarte dificil să îți dai seama care este responsabilitatea ta și care sunt realitățile, ne mai vorbind de elementul introspectiv personal. Totuși, pentru ca deciziile noastre să fie cu adevărat biblice, trebuie să facem orice efort pentru a ne explora propriile intenții. Trebuie să ne asigurăm că tot ceea ce facem este, cu adevărat, motivat de credința noastră în Dumnezeu și de dragostea noastră pentru El și pentru aproapele nostru. Atunci când intențiile noastre sunt scoase la lumină, suntem capabili să luăm decizii care-L onorează și Îl glorifică pe Domnul.